

WAT IK ONVERWACHT VOND

AFLEVERING 1

Verena Festen-Schrier

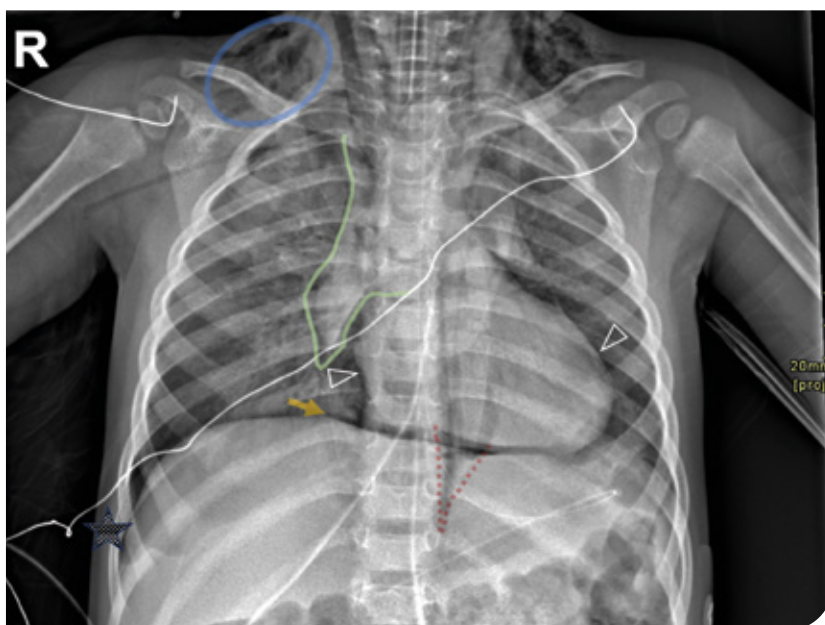

Deze rubriek belicht verhalen die u zijn bijgebleven. Niet alleen vanwege een diagnose, maar ook door een onverwachte wending, een nevenbevinding of simpelweg een moment dat indruk maakte. Aflevering 1: het verhaal van Verena Festen-Schrier, aios radiologie & nucleaire geneeskunde in het Radboudumc.

Tijdens een avonddienst op de SEH kreeg ik de melding: *reanimatie na verslikking*. Het ging om een kind van ongeveer 2 jaar oud, dat zich had verslikt in een hap lasagne. Er was een reanimatiesetting ontstaan met asystolie. Het ambulancepersoneel diende adrenaline toe en deed meerdere pogingen tot intubatie. Uiteindelijk kwam het kind binnen met een E1M1Vtube en zonder pupilreflex. De thoraxfoto die toen werd gemaakt, ziet u hiernaast.

Schril contrast

Het verhaal kent helaas geen goed einde: anderhalve dag later overleed het kind. Als ik dit opschrijf, voel ik weer de zwaarte van dat moment. Toch her-

Conventionele AP bedthorax. Let op de verheven configuratie van de thymus (*spinnaker sign*; rechts met groene lijn), lucht over het diafragma (*continuous diaphragm sign*; oranje pijl), de luchtconfiguratie langs de oesophagus bij het mediale linker diafragma (*Naclerio V sign*; rode stippellijn), de lucente lijn rondom het cor (witte pijlpunten), diep doorlopende sinus costodiafragmaticus rechts (*deep sulcus sign*; ster), en het subcutaan emfyseem in de hals (cirkel). We hebben dit (onder andere) geduid als pneumomediastinum en pneumothorax rechts. Centraal projecteren de reanimatieplakkers.

‘De klassieke tekenen waren duidelijk zichtbaar’

een pneumomediastinum waren duidelijk zichtbaar, en juist daar had ik daags tevoren onderwijs over gegeven aan anesthesiologen in het Radboudumc. Deze vakinhoudelijke verwondering staat in een schril contrast met het menselijke drama erachter.

aspect weer even naar voren te halen – om je te helpen herinneren dat er altijd meer achter een beeld schuilt dan wat wij zien.

Verena Festen-Schrier

Menselijk aspect

Het intrigeert me hoe intens geboeid je kunt zijn door je vakgebied, terwijl de realiteit voor de patiënt en diens familie zo schrijnend is. Tegelijkertijd ben ik dankbaar dat niet elke thoraxfoto persoonlijk binnenkomt, want dat zou ons werk onuitvoerbaar maken. Maar af en toe is het goed om dat menselijke

inner ik me dat die emotie tijdens de dienst zelf nauwelijks aanwezig was. Sterker nog: toen ik de foto zag, was ik – hoe wrang ook – ergens ook enthousiast. De klassieke tekenen van

Oproep

Heeft u door dit verhaal of de introductie inspiratie gekregen voor het delen van een eigen casus? Stuur dan een mail naar memorad@radiologen.nl